

CAPÍTOL 1

La dona menuda i prima, de galtes vermelles com dues pomes, cabells grisencs i ulls aguts i una mica trapelles, seia amb la cara recolzada a la finestreta del *Viscount* de la British European Airways que feia el vol de matí de Londres a París. Quan l'avió es va enlairar a la pista amb una embranzida ronca, els seus ànims van emprendre el vol amb la mateixa energia. Estava nerviosa però no tenia por, perquè estava convençuda que ara ja no li podia passar res. Sentia la felicitat de qui sap que finalment s'ha embarcat en una aventura que la portarà fins a allò que el seu cor desitja.

Anava pulcrament vestida amb un abric marró de sarja una mica desgastat i uns guants ben nets de cotó del mateix color, i duia una bossa de mà atrotinada de pell marró d'imitació a la qual s'abraçava amb força. I ben bé que feia, perquè no només hi duia deu bitllets d'una lliura, el límit legal de moneda que es podia treure de les illes Britàniques, i un bitllet d'avió de tornada a Londres, sinó també la suma de mil quatre-cents dòlars en moneda americana en un feix gruixut de bitllets de cinc, deu i vint dòlars, lligat amb una goma elàstica. El seu tarannà exultant només es manifestava en el barret que duia. Era de palla de color verd, i al front tenia la tija flexible d'una rosa enorme i estrambòtica que oscil·lava d'un costat a l'altre, com si imités la mà del pilot al timó mentre l'avió s'inclinava i dibuixava un cercle al cel, cercant l'altitud.

Qualsevol mestressa de casa londinenca ben informada que hagués fet ús alguna vegada dels serveis d'aquella estirp singular de «dones de fer feines» que netegen i endrecen per hores, o, de fet, qualsevol anglès, hauria afirmat: «La dona de sota aquest barret només pot ser una dona de fer feines londinenca», i, a més, l'hauria encertada.

A la llista de passatgers del *Viscount* hi figurava com a senyora Ada Harris —tot i que ella sempre feia emmudir la hac aspirada—, del número 5 de Willis Gardens, Battersea, Londres, SWII, i era certament una dona de fer feines, vídua i que treballava per a una clientela resident als barris elegants d'Eaton Square i Belgravia.

Fins aquell moment màgic en què es va sentir elevada de la superfície de la terra, la seva vida havia estat un constant feinejar feixuc i inacabable, alleujat tan sols per les sortides esporàdiques al cinema o al pub de la cantonada, o per alguna escapada al teatre musical.

El món en què es movia la senyora Harris, que ja s'acostava a la seixantena, es caracteritzava pel desordre, la deixadesa i el caos perpetus. No només una, sinó mitja dotzena de vegades al dia, obria les portes de les cases o apartaments dels seus clients amb les claus que li havien estat confiades, per enfrontar-se a la porqueria de plats bruts i olles greixoses a la pica, extensions de llits rebregats, desfets i arrugats, roba escampada de pertot, tovalloles humides abandonades al terra dels banys, aigua als gots dels raspalls de dents, roba bruta per recollir i, és clar, cendrers plens de burilles, taules i miralls plens de pols i tota mena de brossa que els porcs humans són capaços de deixar enrere cada matí quan surten de casa.

La senyora Harris netejava tots aquests desastres perquè era el seu ofici, una manera de guanyar-se la vida i d'arribar a final de mes. I tanmateix, per a algunes dones de fer feines la seva activitat va una mica més enllà, i aquest era el cas de la senyora Harris, per

una mena d'orgull casolà ineludible. Aquest esforç era també un acte creatiu, allò que aconsegueix omplir una persona d'orgull i satisfacció. Entrava a les estances que semblaven corts de porcs i en sortia deixant-les netes, polides, lluents i amb bona olor. El fet que quan hi tornava l'endemà tornessin a estar fetes una cort de porcs no li feia ni fred ni calor. Li pagaven els seus tres xílings per hora i ella les tornava a deixar impecables. Aquesta era la vida i la professió d'aquella dona menudeta, una entre els trenta passatgers d'aquell avió que volava a París.

El mapa en relleu de quadres verds i marrons que formava el sòl britànic passava per sota de les ales de la nau i de sobte va donar pas al blau atiat pel vent del canal de la Mànega. On abans havia estat contemplant amb atenció les cases i granges diminutes que es veien allà baix, ara hi podia veure les siluetes estilitzades dels vaixells cisterna i de càrrega que solcaven la superfície del mar, i per primer cop va adonar-se que havia deixat enrere Anglaterra i estava a punt d'entrar en un país estranger, a punt de trobar-se envoltada de gent estrangera que parlava una llengua estrangera i que eren, segons havia sentit dir sempre, immorals i cobdiciosos, menjaven cargols i granotes, i tenien una inclinació particular pels crims passionals i per deixar cossos esquarterats dins de maletes. De tota manera, no tenia por, perquè la por no forma part del vocabulari d'una dona de fer feines britànica, però ara estava molt més decidida a no baixar la guàrdia i a no deixar-se entabanar amb bajaranades. La missió que la duia a París era d'una gran importància, però confiava que, per dur-la a terme, no hagués de tractar amb francesos més que el mínim possible.

Una hostessa britànica amb cara de salut va servir-li un esmorzar britànic igual de saludable i després no va acceptar-li els diners, al·legant que era cortesia de les línies aèries, la qual cosa va semblar-li d'allò més bé.

Paul Gallico

La senyora Harris va continuar amb la cara enganxada a la finestreta i la bossa ben agafada sota el braç. L'hostessa va passar pel seu costat i va anunciar:

—A la banda dreta poden veure la torre Eiffel, allà lluny.

—Vaja —va dir-se la senyora Harris en veu baixa, quan al cap d'un moment va divisar la punxa del monument sobresortint d'allò que semblava un cobrellit fet de retalls de teulades grises i xemeneies, travessada per un riu sinuós semblant a una serp blava—. Doncs no sembla tan gran com a les fotos.